

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/36/2021
Identifikačné číslo spisu:	1015891764
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1015891764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: Tatra-Leasing, s.r.o., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 31 326 552, zast. Advokátska kancelária JUDr. Margita Lonská, s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 25, Bratislava, IČO: 36 862 282, proti žalovanému: Jozef Tudor, s miestom podnikania Záborské 130, IČO: 30 290 864, zast. advokátom JUDr. Bernardom Medárom LL.D., so sídlom Dubová 4, Humenné, o zaplatenie 12.303,60 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/62/2002, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/66/2018-777 zo dňa 26. 06. 2019, v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/66/2018-805 zo dňa 02. 10. 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „prvoinštančný súd“), rozsudkom č. k. 28Cb/62/2002-506 zo dňa 01. 12. 2011 rozhodol o uložení povinnosti žalovanému uhradiť žalobcovi sumu 12.303,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17 % ročne od 31. 10. 2001 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (1. výrok rozsudku). Druhým výrokom vyslovil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobou, súdu prvej inštancie doručenou dňa 13. 11. 2001, sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 12.303,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17 % ročne od 31. 10. 2001 až do zaplatenia, čo odôvodňoval tým, že dňa 06. 08. 1998 uzatvoril ako leasingový prenajímateľ so žalovaným, ako leasingovým nájomcom, Leasingovú

zmluvu č. 103435 (ďalej tiež len „leasingová zmluva“), predmetom ktorej bol finančný leasing na predmet leasingu - úžitkový automobil zn. MercedesBenz ATEGO 1017/48, č. podvozku: N. XXXXXX XK XXXXXX, č. motora: XXXXXX XX XXXXXX. Dobu trvania leasingu dohodli žalobca a žalovaný v leasingovej zmluve na 36 mesiacov. Súčasťou leasingovej zmluvy bola v jej článku IV. dohoda o splátkach, ktorou si žalobca a žalovaný dohodli výšku mesačných leasingových splátok po dobu trvania leasingu. Žalovaný bol povinný zaplatiť dvanásť leasingových splátok štvrtročne, vždy do prvého dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Výška leasingovej splátky bola dohodnutá vo výške 9.025,90 DEM. Žalovaný prevzal predmet leasingu dňa 05. 08. 1998 u dodávateľa predmetu leasingu Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s r.o., a jeho prevzatie potvrdil svojím podpisom na odovzdávacom protokole vozidla zo dňa 05. 08. 1998. Žalovaný predmet leasingu havarijne poistil v Dopravnej poisťovni, a.s. Dňa 27. 08. 2000 prišlo pri obci Svinia k zrážke predmetu leasingu - motorového vozidla typu Mercedes EČ: S.-XXX B. vedeného žalovaným, s protiúdcim nákladným motorovým vozidlom. Podľa správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Prešove, ktorý vykonával šetrenie, č. p. ORP-740/2000 zo dňa 07. 10. 2000, zrážku zapríčinil žalovaný a porušil ust. zákona č. 315/1996 Z. z. Havarijná poisťovňa posúdila škodu na predmete leasingu ako totálnu škodu a poskytla poistné plnenie žalobcovi tak, že určila časovú cenu motorového vozidla na 417.915,25 Sk a ohodnotila vrak vozidla na 135.174,30 Sk. Poisťovňa odpočítala z poistného plnenia spoluúčasť vo výške 14.137,-- Sk, znížila poistné plnenie o 53.720,70 Sk pre porušenie zákona č. 315/1996 Z. z., a zrazila z poistného plnenia čiastku zodpovedajúcu dlžnému poistnému vo výške 25.103,-- Sk. Žalobcovi poukázala poistné plnenie vo výške 189.870,-- Sk (53.720,70 Sk + 14.137,-- Sk + 25.103,-- Sk), kým vo výške 92.960,70 Sk z dôvodov na strane žalovaného poistné plnenie poisťovňa poskytnúť odmietla. Žalobca v žalobnom návrhu vyčíslil škodu, ktorá mu vznikla ku dňu vzniku poistnej udalosti, t. j. ku dňu 27. 08. 2000 vo výške 36.103,60 DEM, čo pri kurze Tatra banky devízy - predaj ku dňu 28. 08. 2000 (1 DEM = 22,079 Sk), predstavovalo sumu vo výške 797.131,40 Sk. Žalobca v žalobnom návrhu súčasne vyčíslil nárok na zaplatenie leasingových splátok v súlade s ust. 8.8. ods. 1 Všeobecných zmluvných podmienok leasingovej zmluvy až do momentu vyplatenia škody poisťovňou, t. j. do 28. 02. 2001, teda nárok na leasingovú splátku splatnú 01. 09. 2000 vo výške 9.025,90 DEM, čo predstavovalo sumu 199.661,90 Sk (pri kurze Tatra banka, a.s., devízy-predaj 1 DEM = 22,121 Sk) a leasingovú splátku splatnú dňa 01. 12. 2000 vo výške 9.025,90 DEM, čo predstavovalo 202.044,80 Sk (pri kurze Tatra banka, a.s., devízy-predaj 1 DEM = 22,385 Sk). Uvedené nároky si žalobca uplatnil žalobným návrhom v rozsahu 370.658,30 Sk (12.303,60 eur).

3. Súd prvej inštancie dňa 04. 02. 2002 vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal dňa 22. 02. 2002 odpor a žiadal žalobcu v celom rozsahu zamietnuť, považujúc leasingovú zmluvu za neplatnú argumentujúc tým, že túto nepodpísali na to oprávnené osoby v súlade so zápisom žalobcu v obchodnom registri, keď pri podpise prokuristu na leasingovej zmluve chýba označenie, že ide o podpis prokuristu. Leasingová zmluva je preto neplatná pre nedostatok písomnej formy. Žalovaný ďalej namietol, že nepodpísal a teda neodsúhlasil všeobecné zmluvné podmienky. Uviedol ďalej, že v dôsledku toho, že žalobca predmetný zmluvný vzťah uzavrel neplatne, utrpel škodu veľkého rozsahu, a to škodu na ušlom zisku viac ako 1,5 mil. Sk, ďalej mu vznikol nárok na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy vo výške viac ako 2.125.647,20 Sk s príslušenstvom a nárok na ďalšiu škodu vo výške najmenej 800.000,-- Sk, pretože žalobca neoprávnene a bezdôvodne nedal súhlas k uvoľneniu poistného plnenia v prospech žalovaného, resp. autoservisu a tým žalovaného neoprávnene diskriminoval a poškodil v obchodnom styku na trhu. Žalovaný poukázal na to, že pri poistnej udalosti dňa 27. 08. 2000 nedošlo k úplnému zničeniu, ale len k poškodeniu predmetu leasingu. Následne dňa 25. 02. 2002 doručil žalovaný súdu vzájomnú žalobu, ktorou si uplatnil voči žalobcovi 2.125.647,20 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody, súčasne z titulu ušlého zisku si uplatnil sumu 2.300.000,-- Sk s príslušenstvom. Vzájomný návrh žalovaný odôvodnil totožne s dôvodmi uvádzanými v jeho odpore proti platobnému rozkazu.

4. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 31. 01. 2010 vylúčil vzájomný návrh žalovaného voči žalobcovi na samostatné konanie.

5. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa

§ 261, 269 ods. 1, 2, § 14 ods. 1, 5 a 6 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) a § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nakoľko účastníkmi tohto konania sú podnikatelia, pričom žalobca ako leasingová spoločnosť poskytuje podľa predmetu činnosti zapísaného v obchodnom registri okrem iného aj finančný a operatívny leasing a žalovaný je fyzickou osobou podnikateľom podnikajúcim podľa zápisu v živnostenskom registri

v obchodných činnostiach. Označení účastníci uzatvorili ako podnikatelia pri svojej podnikateľskej činnosti dňa 06. 08. 1998 Leasingovú zmluvu č. 103435, v ktorej dohodli predmet zmluvy, špecifikovali dostatočne určito predmet leasingu, a to značkou, typom, číslom karosérie a číslom motora, dohodli sa na dobe trvania zmluvy a v článku IV. leasingovej zmluvy dojednali výšku a splatnosť leasingových splátok. Predmetnú leasingovú zmluvu podpísal za žalobcu konateľ spoločnosti a prokurista. Žalovaný namietal nedostatok písomnej formy zmluvy, pretože prokurista nepripojil k svojmu podpisu označenie prokúry. Súd mal za to, že oprávnenie prokuristu ako osobitného zástupcu podnikateľa je účinné zverejnením zápisu do obchodného registra. S nedodržaním ustanovenia § 14 ods. 5 ObchZ nespája zákon sankciu neplatnosti právneho úkonu vykonaného v mene podnikateľa, a teda nie je neplatný právny úkon urobený prokuristom zapísaným v obchodnom registri za spoločnosť, ak je s prihliadnutím na všetky okolnosti zrejmé, kto úkon uskutočnil a za koho bol právny úkon uskutočnený. V leasingovej zmluve, v jej článku I. sú jasne a zrozumiteľne označené osoby, ktoré konajú za žalobcu, teda menom, priezviskom a funkciou je označený tak konateľ ako aj prokurista žalobcu. Na poslednej strane zmluvy sú uvedené ich podpisy. Podľa názoru súdu nie je dôvod pre vznik pochybností o tom, kto za žalobcu v tomto prípade konal. Navyiac v súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie zastal názor, že nie je v súlade s podstatou štatutárnych orgánov taký spôsob konania, ktorý zväzuje konanie štatutárneho orgánu s podpisovaním prokuristu, teda konateľ spoločnosti nemôže byť vo svojom konaní obmedzený konaním prokuristu, prípadne inej osoby alebo iného orgánu s výnimkou ďalšieho konateľa. Preto by v tomto prípade podľa súdu postačovalo, aby za spoločnosť konal a podpísal len konateľ spoločnosti. Vo vzťahu k námietke žalovaného o neurčitosti a nezrozumiteľnosti leasingovej zmluvy ako dôvodu jej neplatnosti súd posudzoval, či s ohľadom na § 269 ods. 2 ObchZ je v leasingovej zmluve medzi jej účastníkmi dostatočne určite dohodnutý predmet záväzkov leasingovej zmluvy. Poukazom na obsah leasingovej zmluvy, jej článkov I. až V. súd posúdil, že jej účastníci určili obsah svojich záväzkov dostatočne určite a zrozumiteľne, keď sa dohodli na predmete zmluvy, predmete leasingu, dobe trvania zmluvy, výške a splatnosti leasingových splátok, leasingovej cene a v článku III. podrobne dojednali úpravu vzájomných práv a povinností. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o neplatnosti kúpnej zmluvy a leasingovej zmluvy pre rozpor s colným zákonom, resp. pre obchádzanie zákona z dôvodu úmyselného a neoprávneného účtovania cla vo výške 10,26 % a dovoznej prirážky vo výške 3 % žalovanému. Súd zistil, že žalobca ako kupujúci, žalovaný ako konečný užívateľ a spoločnosť Wiesenthal & Co spol. s r.o., uzatvorili dňa 06. 08. 1998 kúpnu zmluvu

č. 103435/1, v ktorej sa jasne a zrozumiteľne dohodli a špecifikovali predmet kúpy - motorové vozidlo MercedesBenz ATEGO 1017/48, č. podvozku: Y. XXXXXX XK XXXXXX, č. motora: XXXXXX XX XXXXXX a kúpnu cenu vo výške 1.671.661,-- Sk bez DPH a 2.056.143,-- Sk vrátane DPH. Uvedenú kúpnu cenu vyúčtovala spoločnosť Wiesenthal & Co spol. s r. o., ako predávajúci žalobcovi ako kupujúcemu faktúrou č. 78 - 20580. Faktúra teda bola vystavená na peňažnú sumu vo výške, ktorú účastníci dojednali so spoločnosťou Wiesenthal & Co spol. s r.o., ako kúpnu cenu za motorové vozidlo. Navyiac motorové vozidlo ako predmet kúpy sa v čase predaja nachádzalo na území SR a z kúpnej zmluvy nevyplýva, že jej predmetom by mal byť dovoz tohto motorového vozidla do SR, s ktorým by bola spojená povinnosť úhrady cla a colnej prirážky. Kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve sa v prepočte na DEM kurzom dohodnutým v článku IV. ods. 2 leasingovej zmluvy, t. j. kurzom 1 DEM = 19,599 Sk (devíza predaj DEM Tatra banka zo dňa 04. 08. 1998) stala súčasťou leasingovej zmluvy v jej článku II. ako cena bez DPH 85.293,20 DEM a cena s DPH 104.910,60 DEM. Žalobca a žalovaný sa dohodli na výške kúpnej ceny nielen v kúpnej zmluve, ale aj v leasingovej zmluve a to totožne, len táto bola vyjadrená v zmluvách v rozdielnej mene, v slovenských korunách a v nemeckých markách. Zákon č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení platnom v čase uzatvorenia kúpnej a leasingovej zmluvy, žiadnym spôsobom nereguloval stanovenie ceny predmetu kúpy, teda účastníci sa mohli dohodnúť na ľubovoľnej výške kúpnej ceny motorového vozidla, dohoda o kúpnej cene musela len spĺňať všeobecné požiadavky na jej určitosť, čo v prípade dojednania v kúpnej a leasingovej zmluve aj spĺňala. Účastníci sa v čl. III., bod 4 leasingovej zmluvy dohodli, že dodacie podmienky a technickú špecifikáciu predmetu leasingu

uskutoční výlučne prijímateľ leasingu s dodávateľom a poskytovateľ leasingu nepreberá voči prijímateľovi leasingu, ani voči tretím osobám, záruku za dodržanie dodacích podmienok dodávateľom. Na základe uvedeného dohodu zmluvných strán v kúpnej zmluve a v leasingovej zmluve o výške kúpnej ceny, ktorú uskutočnili účastníci v rámci svojej zmluvnej voľnosti preferovanej v obchodných záväzkových vzťahoch, súd neposúdil ako dohodu, ktorá by odporovala zákonu alebo tento obchádzala.

6. Ďalšia námietka žalovaného smerovala ku kompenzácii pohľadávok vo výške 305.000,-- Sk, teda kompenzácii pohľadávky žalovaného na vrátenie preddavku na kúpnu cenu zaplateného žalovaným dňa 04. 06. 1998 spoločnosti Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s.r.o., a pohľadávky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie zvýšenej splátky 15.736,60 DEM. Žalobca uviedol, že kompenzácia vzájomných pohľadávok sa uskutočnila dohodou, a to medzi žalobcom a spoločnosťou Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s.r.o., čo aj preukázal zmluvou o postúpení pohľadávky zo 06. 08. 1998 a dohodou o zápočte pohľadávok a záväzkov z rovnakého dátumu. Žalovaný považoval zmluvu o postúpení pohľadávky a dohodu o zápočte pohľadávok a záväzkov za neplatnú. V prípade, ak by ku kompenzácii vzájomných pohľadávok žalobcu a spoločnosti Motor-Car Wiesenthal & Co spol. s.r.o., v dôsledku predmetnej zmluvy a dohody neprišlo, znamenalo by to len skutočnosť, že žalovaný by bol do dnešného dňa dlžný žalobcovi titulom zvýšenej splátky sumu 305.000,-- Sk. Záver o zániku pohľadávky žalobcu voči žalovanému vo výške 305.000,-- Sk nebolo pre toto konanie relevantné, vzhľadom k tomu, že žalobca si takýto nárok voči žalovanému neuplatnil, preto sa súd ďalej touto otázkou nezaoberal.

7. Záverom súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca si uplatňoval voči žalovanému svoje nároky titulom náhrady škody vo výške 36.103,60 DEM (797.131,40 Sk) a titulom nezaplatených leasingových splátok, a to leasingovej splátky splatnej 01. 09. 2000 vo výške 9.025,90 DEM, čo predstavovalo sumu 199.661,90 Sk a leasingovej splátky splatnej 01. 12. 2000 vo výške 9.025,90 DEM, čo predstavovalo 202.044,80 Sk. Uvedené nároky si žalobca uplatnil žalobným návrhom v rozsahu 370.658,30 Sk (12.303,60 eur). V zmysle článku III. ods. 8.8. bod 1 leasingovej zmluvy vznikol žalobcovi voči žalovanému v prípade zničenía predmetu leasingu nárok na leasingové splátky až do vyplatenia škody poisťovňou, teda do 28. 02. 2001, kedy poisťovňa vyplatila škodu žalobcovi. Podľa článku III. ods. 8.8. bod 2 leasingovej zmluvy bol žalovaný povinný v plnej miere bez ohľadu na dôvod jej predčasného ukončenia znášať škody, ktoré vzniknú žalobcovi z titulu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy. Žalobca ukončil leasingovú zmluvu výpoveďou z 08. 12. 2000 doručenou žalovanému 18. 12. 2000. Do ukončenia leasingovej zmluvy mal žalobca v zmysle článku IV. nárok na zaplatenie leasingových splátok splatných 01. 09. 2000 a 01. 12. 2000. Teda bez ohľadu na skutočnosť, či bola leasingová zmluva ukončená predčasne v dôsledku zničenía predmetu leasingu alebo jej výpoveďou, nároky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie leasingových splátok, ktoré si uplatnil žalobným návrhom, sú totožné. Rovnako žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie škody na predmete leasingu v dôsledku zničenía alebo poškodenía predmetu leasingu pri dopravnej kolízii zapríčinennej žalovaným. Výška škody bola stanovená havarijnou poisťovňou a vyčíslená v liste z 28. 02. 2001. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Žalobca súčasne žiadal priznanie úrokov z omeškania odo dňa spísania žalobného návrhu, t.j. od 31. 10. 2001. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania vždy v deň nasledujúci po dni splatnosti jednotlivých leasingových splátok, súd zaviazal žalovaného podľa § 369 ods. 1 ObchZ v spojení s § 502 ObchZ na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške, ako si ich žalobca uplatnil.

8. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 3Cob/66/2018-777 zo dňa 26. 06. 2019, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) potvrdil. Rozhodol tak po svojich dvoch predchádzajúcich rozhodnutiach č. k. 3Cob/106/2016-592 zo dňa 17. 04. 2013 a č. k. 3Cob/107/2015-702)

zo dňa 07. 09. 2016, ktoré na dovolania žalovaného boli zrušené uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súdu dovolacieho sp. zn. 5Obdo/1/2014 zo dňa 25. 02. 2015 a sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018 so súčasným vrátením veci na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave. V posledne označenom rozhodnutí dovolací súd uviedol, že preskúmané rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti

podľa § 420 písm. f/ C. s. p. konštatujú, že po tom, ako bola odvolaciemu súdu vrátená vec predchádzajúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (zo dňa 25. 02. 2015), tento nezistil potrebu zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ale vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Dovolací súd uviedol, že takýto postup síce je v súlade s ust. § 383 C. s. p., avšak zákon vyžaduje, aby odvolací súd aj v prípade potvrdzujúceho rozsudku zaujal jasné stanovisko k podstatným tvrdeniam uvedeným v odvolaní a to tým skôr, ak bol na absenciu takéhoto stanoviska upozornený dovolacím súdom v predošlom zrušujúcom rozhodnutí. Napriek tomu sa ani v odôvodnení svojho ďalšieho rozhodnutia s vadami vytýkanými dovolacím súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí vôbec nevysporiadal. Uvedeným postupom odvolacieho súdu bolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

9. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodnutím dovolacieho súdu sp. zn. 50Bdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, Krajský súd v Bratislave opätovne prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p., a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalovaného, majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam, ktoré zároveň správne právne posúdil. Odvolací súd v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil. Z obsahu spisu mal za zrejmé, že odvolanie žalovaného je takmer obsahovo zhodné s jeho vyjadreniami uvádzanými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd zdôraznil predovšetkým, že predmetom sporu sú nároky žalobcu z Leasingovej zmluvy č. 103435, ktorú sporové strany uzatvorili dňa 06. 08. 1998 a že predmetom zmluvy bol finančný leasing na predmet leasingu - úžitkový automobil zn. Mercedes-Benz ATEGO 1017/48. Túto zmluvu uzatvorili sporové strany ako podnikateľské subjekty, preto ju súd prvej inštancie správne posudzoval podľa ust. § 261 ods. 1 a § 269 ods. 1 a 2 ObchZ. Leasingová zmluva zakotvovala všetky predchádzajúce dohody zmluvných strán, túto žalovaný na znak súhlasu podpísal, a teda s jej znením súhlasil, preto nebolo možné v konaní prihliadať na jeho námietky, že neobsahuje správne dojednanie zo zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy a zmluvy komisné č. 1858000058. Nebolo preto potrebné a ani možné vykonať dokazovanie týmito zmluvami súdom prvej inštancie, s ktorým postupom sa odvolací súd plne stotožnil, čo konštatoval aj o cene predmetu leasingu a dovoznej prirážke. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím prvoinštančného súdu, ktorý leasingovú zmluvu vyhodnotil za platnú, uzavretú slobodne a vážne, tak ako to vyžaduje Obchodný zákonník, podľa ktorého sú zmluvné strany na báze zmluvnej voľnosti. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný nemohol domáhať jej neplatnosti z dôvodu, že bol žalobcom uvedený do omylu. S námietkou žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že vec pred súdom prvej inštancie prejedнала vylúčená sudkyňa, odvolací súd nesúhlasil jednak z dôvodu, že zaujatosť nemôže byť namietaná z dôvodu procesného postupu sudcu v konaní a tiež z dôvodu, že námietka zaujatosti musí byť niektorou zo sporových strán podaná a v súlade so zákonom - Civilným sporovým poriadkom (pred jeho účinnosťou Občianskym súdnym poriadkom) aj odôvodnená. Týmto považoval odvolací súd všetky námietky žalovaného uvedené v odvolaní za zdôvodnené.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p. Hoci žalobca bol v odvolacom i dovolacom konaní plne úspešný, v žiadnom mu však trovy konania nevznikli, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania odvolací súd nepriznal.

12. Odvolací súd uznesením č. k. 3Cob/66/2018-805 zo dňa 02. 10. 2019 postupom podľa § 224 C. s. p., opravil záhlavie rozsudku č. k. 3Cob/66/2018-777 zo dňa 26. 06. 2019 v označení právneho zástupcu žalobcu.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 787 - 802), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. e, písm. f/ C. s. p., a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v

Bratislave č. k. 3Cob/66/2018-777 zo dňa 26. 06. 2019, rovnako aby zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 28Cb/62/2002-506 zo dňa 01. 12. 2011 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e/ C. s. p., žalovaný dôvodí tvrdením, že vo veci konajúca sudkyňa prvoinštančného súdu vec pojednávala a vydala rozsudok napriek tomu, že nevykonala dôkazy navrhnuté žalovaným a nevysporiadala sa s jeho argumentami týkajúcimi sa relatívnej a absolútnej neplatnosti najmä leasingovej zmluvy a kúpnej zmluvy na predmet leasingu. Žalovaný súčasne namietol aj zaujatosť sudcov konajúcich na odvolacom súde tvrdiac, že sa javia ako predpojatí, keďže „položili právo a zákonnosť bokom“, rozhodovali výlučne jednostranne, nie nestranne, na základe svojej ľubovôle a arbitrárne, čím porušili jeho právo na to, aby vec prejednal nezávislý a nestranný súd.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaný odvolaciemu súdu vytkol nezákonnosť, nespravodlivosť, zmätočnosť, nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, nakoľko podľa jeho tvrdenia nie je riadne a meritórne odôvodnené. Tvrdí, že napriek záveru dovolacieho súdu v jeho rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, v ktorom dovolací súd uložil odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami žalovaného vyplývajúcimi z jeho odvolania, odvolací súd v novom konaní tak neučinil a odpovede na relevantné právne otázky, ktoré žalovaný uviedol vo svojom odvolaní z 12. 12. 2011 a jeho doplnení, nedal. Bez odpovede tak ostali podstatné vyjadrenia žalovaného prednesené na súde prvej inštancie a uvedené následne v odvolaní. Odvolací súd podľa názoru žalovaného len opísal dôvody uvedené v rozsudku č. k. 3Cob/107/2015-702 zo dňa 01. 09. 2016 (predchádzajúci, dovolacím súdom zrušený rozsudok - pozn. dovolacieho súdu), čím porušil ust. § 387 ods. 3 a § 455 C. s. p.

16. Vo svojom výrazne obsiahlom dovolaní žalovaný podrobne opísal skutočnosti, ktorými sa bránil pred súdom prvej inštancie a ktoré medzi účastníkmi konania ostali podľa žalovaného sporné aj v odvolacom konaní, napriek tomu odvolací súd sa so skutkovo a právne relevantnými otázkami súvisiacimi s predmetom súdnej ochrany nevysporiadal, ktorá okolnosť predstavuje nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

17. Arbitrárnosť rozsudku vytkol žalovaný aj súdu prvej inštancie, ktorý podľa jeho názoru nevykonaním navrhnuté dôkazy a tie, ktoré vykonal, nehodnotil vo vzájomnej súvislosti, prípadne ich pri rozhodovaní nebral do úvahy, resp. sa s nimi inak nevysporiadal, v dôsledku ktorých okolností dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Prvoinštančný súd podľa žalovaného nevyhodnotil listinné dôkazy predložené jeho osobou v priebehu konania na podporu jeho obranných argumentov, najmä colnú deklaráciu zo dňa 03. 08. 1998, rovnako nevyhodnotil všeobecné zmluvné podmienky a bez vyhodnotenia ostali podstatné výsledky dokazovania. Žalovaný zotrval na názore o absolútnej neplatnosti právnych úkonov, menovite faktúry č. 78-20580, kúpnej zmluvy č. 103435/1, leasingovej zmluvy č. 103435, nesprávnej výške ceny predmetu leasingu, ako aj nesprávnom výpočte nominálnej hodnoty tzv. leasingového navýšenia.

18. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., žalovaný tvrdí, že odvolací súd sa v danom prípade odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dôvodiac rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/1/2014 zo dňa 25. 02. 2015, ktorým najvyšší súd zrušil v poradí prvý rozsudok odvolacieho súdu vydaný v prejednávanej veci, a to rozsudok č. k. 3Cob/106/2012-592 zo dňa 17. 01. 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne dôvodí ďalším rozhodnutím najvyššieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť a ktorým má byť uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, ktorým najvyšší súd zrušil v poradí druhý rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 3Cob/107/2015-702 zo dňa 07. 09. 2016

v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/107/2015-763 zo 04. 09. 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Totožnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR žalovaný dôvodí aj pri svojom tvrdení o tom, že právna otázka posudzovaná v prejednávanej veci, je rozhodovaná rozdielne, z ktorej okolnosti

vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

19. V závere svojho dovolania žalovaný navrhol odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. Žalovaný písomným podaním zo dňa 16. 10. 2019, súdu prvej inštancie doručeným dňa 18. 10. 2019 (č. l. 807 - 822) podal ďalšie dovolanie, ktoré je však svojím obsahom totožné s jeho prvým dovolaním zo dňa 19. 08. 2019, a teda ide o totožné znenie oboch dovolaní, lišiace sa len dátumom.

21. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 08. 04. 2021, súdu prvej inštancie doručeným dňa 12. 04. 2021, v ktorom, považujúc dovolanie žalovaného za neprípustné, navrhol dovolanie odmietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

22. Písomné vyjadrenie žalobcu zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., žalovanému (doručenka na č. l. 870), ktorého ďalšie vyjadrenie v spore nenasledovalo.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť.

Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

24. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

25. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

26. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

27. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná

v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods. 1

C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

28. V posudzovanej veci žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z

ust. § 420 písm. e/ a f/ a § 421 písm. a/ a c/ C. s. p.

29. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

30. Vo vzťahu k označenej vade konania žalovaný namietol nezákonnosť postupu sudkyne súdu prvej inštancie, JUDr. Gabriely Buľubásovej dôvodiť tým, že nevykonala dôkazy navrhnuté žalovaným, súčasne že sa nevysporiadala s jeho argumentmi prednesenými v konaní, týkajúcimi sa tak relatívnej ako aj absolútnej neplatnosti leasingovej a kúpnej zmluvy.

31. K žalovaným uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. e/

C. s. p., dovolací súd uvádza, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 2 a ods. 3 C. s. p.). Súčasťou práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len „Ústava SR“ alebo „ústava“) je aj právo na to, aby vec prejednal a rozhodol nezávislý a nestranný sudca. Zároveň toto ústavné právo na súdnu ochranu na strane druhej zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka (resp. strany konania) nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Keďže inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí preto možno len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť nezaujato a nestranne.

32. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd poukazuje na správne konštatovanie odvolacieho súdu k predmetnej problematike v bode 12. odôvodnenia jeho dovolaním napadnutého rozsudku, v ktorom uviedol, že zaujatosť sudcu nemôže byť namietaná z dôvodu jeho procesného postupu v konaní, súčasne že námietka zaujatosti musí byť niektorou z procesných strán, v súlade s C. s. p., podaná aj odôvodnená. Napokon, aj samotný dovolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, v bode 24. zdôraznil neprípustnosť okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti ako dôvodu na vylúčenie sudcu z konania a upozornil, že na namietanie nesprávneho postupu slúžia opravné prostriedky.

33. Argumentáciu žalovaného o nevykonaní navrhnutých dôkazov a nevysporiadaní sa s jeho argumentáciou v konaní konajúcou sudkyňou, preto nemožno považovať za okolnosť, ktorá by namietanú sudkyňu (resp. aj sudcov odvolacieho súdu) vylučovala z prejednávania a rozhodovania sporu a nie je možné na ňu prihliadať.

34. Dovolací súd zároveň pre úplnosť uvádza, že podľa § 52 ods. 1 C. s. p., strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti, no v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť (§ 52 ods. 2 veta prvá C. s. p.).

35. Zhrnúť vyššie uvedené má dovolací súd za to, že žalovaný namietol vadu konania podľa § 420 písm. e/ C. s. p., neopodstatnene.

36. Žalovaný v dovolaní ďalej namietol vadu konania podľa § 420 písm. f/

C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných

znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní.

37. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ konajúcim súdom vytkol nevykonanie ním navrhnutých dôkazov a že tie, ktoré vykonali (resp. ktoré vykonal súd prvej inštancie), nehodnotili vôbec, resp. ich nehodnotili vo vzájomnej súvislosti, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Súčasne odvolaciemu súdu vytkol nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

38. Vo vzťahu k prvej námietke, ktorou dovolateľ odôvodňuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súdy na základe vykonaného dokazovania, dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, dovolací súd zdôrazňuje, že pod nesprávny procesný postup súdu nemožno subsumovať stav, kedy súd nerozhodne v súlade s predstavami strany sporu, alebo keď súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladá to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (bližšie vid' uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/241/2018 zo dňa 26. 06. 2019 a v ňom citované judikáty).

39. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že konajúce súdy nesprávne dospeli k záveru o uložení povinnosti jeho osobe uhradiť žalobcovi žalovanú sumu, ide o proces zisťovania skutkového stavu veci na základe vyhodnocovania vykonaných dôkazov a jeho následné právne posúdenie podradením zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu upravujúcu konkrétnu, prejednávanú problematiku, cez výklad príslušného ustanovenia. Posudzovanie odlišných právnych názorov sporových strán v konaní, aj keby jeho výsledkom boli prípadne nesprávne právne závery súdov, by existenciu procesnej vady konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladalo, ani nezakladá.

40. Vo vzťahu k procesu dokazovania dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

41. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

42. S poukazom na vyššie uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať.

43. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 14. 11. 2011, po zistení prítomnosti predvolaných osôb a ich zaprotokolovaní, konštatovaní o zachovaní päťdňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, „ďalej len „O. s. p.“), vypočul sporové strany (žalobcu) a ich právnych zástupcov, ktorých vyjadrenia riadne zaprotokoloval a následne ich poučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p., s tým, že právna zástupkyňa žalobcu návrhy na doplnenie dokazovania nemala, právny zástupca zotrval na vykonaní dôkazu faktúrou č. 1415/98. Súd prvej

inštalácie predmetnú faktúru založil do spisu ako listinný dôkaz s konštatovaním, že túto vyhodnotí v rozsudku. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného neboli (okrem návrhu na vyžiadanie výpisu z účtu od žalobcu v prípade, ak by súd mal o tvrdeniach žalovaného pochybnosti). Následne súd vykonal dokazovanie čítaním dôkazov založených v spise na č. l. 1 až 325, po ktorom právni zástupcovia sporových strán predniesli záverečné reči a súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Rozsudok v znení, aké obsahuje písomné vyhotovenie rozsudku č. k. 28Cb/62/2002-506, súd prvej inštalácie vyhlásil na pojednávaní odročenom na deň 01. 12. 2011.

44. Vo vzťahu k spôsobu, akým súd prvej inštalácie vyhodnotil dôkazy vykonané v priebehu konania, dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 191 ods. 1 C. s. p., poznamenáva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Procesný postoj strany nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04).

45. Vo vzťahu k vyššie uvedenej povinnosti súdu primeraným spôsobom reagovať na všetky procesné úkony, dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštalácie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 C. s. p.). Súd prvej inštalácie sa vyjadril k námietkam vzneseným žalovaným ohľadne neurčitosti a nezrozumiteľnosti leasingovej zmluvy ako dôvodu jej neplatnosti, tiež k tvrdeniu o neplatnosti kúpnej a leasingovej zmluvy pre rozpor s colným zákonom, resp. pre obchádzanie zákona z dôvodu úmyselného a neoprávneného účtovania cla a dovoznej prirážky, napokon aj ku kompenzácii pohľadávok vo výške 305.000,-- Sk.

46. Žalovaný osobitne namietol nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, majúce za následok jeho nepreskúmateľnosť, argumentujúc rozhodnutím Najvyššieho súdu SR rozhodujúcim o skoršom dovolaní žalovaného, ktorý v uznesení sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018 uložil odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami žalovaného vyplývajúcimi z jeho odvolania. Žalovaný tvrdí, že napriek uvedenému odvolací súd v novom konaní odpovede na relevantné právne otázky, ktoré žalovaný uviedol vo svojom odvolaní z 12. 12. 2011 a jeho doplnení, neposkytol.

47. Dovolací súd nepopiera pomerne stručné odôvodnenie odvolacieho súdu v jeho dovolaní napadnutom rozsudku, v tejto súvislosti je však potrebné poukázať na § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého odvolací súd v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. V dôvodovej správe k predchádzajúcemu procesnému predpisu (Občianskemu súdnemu poriadku), ktoré závery sú aplikovateľné aj na súčasný procesný kódex - Civilný sporový poriadok, sa uvádza, že citovaným ustanovením sa reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa (prvej inštalácie), kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom (sporovým stranám) známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanej veci, kedy odvolací súd, konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštalácie, zdôraznil predmet sporu, ktorým sú nároky žalobcu z Leasingovej zmluvy č. 103435, uzatvorenej podnikateľskými subjektami, z dôvodu ktorého bola súdom prvej inštalácie správne posúdená podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že žalovaný s predmetnou leasingovou zmluvou

(ako právnym titulom žalovaného nároku - pozn. dovolacieho súdu) súhlasil, z dôvodu ktorého nebolo možné prihladiť na jeho námietky spočívajúce v tvrdení, že neobsahuje správne dojednanie zo zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy zo dňa 28. 05. 1998 a zmluvy komisné číslo 1858000058 zo dňa 25. 05. 1998, čím zdôvodnil súd prvej inštancie nemožnosť vykonania dokazovania týmito zmluvami, s ktorým záverom sa plne stotožnil aj súd odvolací a ktorý záver sa vzťahuje aj na cenu predmetu leasingu a dovoznú prirážku. Odvolací súd sa napokon vyjadril aj k námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení o prejednaní veci pred súdom prvej inštancie vylúčenou sudkyňou.

48. Je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že postup podľa ust. § 383 C. s. p., kedy odvolací súd v predchádzajúcom konaní vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie, dovolací súd nevytkol, ale zdôraznil potrebu zaujať stanovisko k podstatným tvrdeniam žalovaného uvedeným v jeho odvolaní. Dôvodom zrušenia predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu preto nebolo chýbajúce dokazovanie, ani jeho opakovanie či doplnenie, ale nedostatok odôvodnenia takéhoto postupu. Pokiaľ preto odvolací súd v ďalšom konaní tento nedostatok odstránil vyjadrením sa k námietke o nevykonaní dokazovania vyššie označenými zmluvami, rovnako k námietke o rozhodovaní veci vylúčenou sudkyňou, nemožno mu vytknúť vadu, ktorou trpel jeho predchádzajúci rozsudok. Preto ani rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, nezákonné, nespravodlivé, zmätočné, ako to tvrdí žalovaný v dovolaní, a teda ktoré by v konečnom dôsledku bolo považované za ústavne nekonformné.

49. Dovolací súd na tomto mieste považuje za významné tiež zdôraznenie judikatúrou Ústavného súdu SR konštatovaného stavu, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva tiež záver, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je napokon nevyhnutné posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalovanému obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

50. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutým vadám zmätočnosti podľa v § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanom spore nedošlo.

51. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

52. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., rieši prípad, keď sa odvolací súd pri právnom posúdení odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., rieši prípad, keď je určitá právna otázka rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne.

53. Vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a rozdielnemu rozhodovaniu

dovolacieho súdu dovolateľ dôvodí predchádzajúcimi rozhodnutiami dovolacieho súdu v tu posudzovanej veci, ktorými tento zrušil predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ide konkrétne o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/1/2014 zo dňa 25. 02. 2015, ktorým najvyšší súd zrušil v poradí prvý rozsudok odvolacieho súdu vydaný v prejednávanej veci, a to rozsudok č. k. 3Cob/106/2012-592 zo dňa 17. 01. 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okrem uvedeného uznesenia žalovaný dôvodí uznesením NS SR sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, ktorým najvyšší súd zrušil v poradí druhý rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 3Cob/107/2015-702 zo dňa 07. 09. 2016 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob107/2015-763 zo 04. 09. 2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

54. Je potrebné zdôrazniť, že dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a/

C. s. p., sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Nie je ale vylúčené, že sa odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nestotožní s judikátom najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobnej veci, v takom prípade je však nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a vysvetlil dôvod, pre ktorý sa s tým-ktorým judikátom najvyššieho súdu nebolo možné stotožniť.

55. Rovnako v prípade prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., kedy rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, je relevantný odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu (alebo stanoviska), publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

56. V obidvoch prípadoch sa tak judikatúrou najvyššieho súdu rozumejú rozhodnutia vydané najvyšším súdom ako súdom dovolacím v obdobných veciach, v ktorých sa vytvoril určitý stabilizovaný právny názor a ktoré sú tak aplikovateľné na prebiehajúci súdny spor. O ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu (resp. o odklone od tejto praxe) nemožno však hovoriť v prípade rozhodnutia najvyššieho súdu vydaného v konkrétnej, tej istej právnej veci na základe opravného prostriedku, v ktorom najvyšší súd vysloví právny názor, ktorým je súd nižšej inštancie síce viazaný, ale vzťahuje sa na konkrétnu prejednávanú vec. V takomto prípade ide o záväzný pokyn najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho pre odvolací súd, nie však o jeho ustálenú judikatúru.

57. Naviac, najvyšší súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, vydaných v tu posudzovanej veci na základe dovolania žalovaného, nerozhodoval o merite veci, a teda sa nezaoberal právnou otázkou podstatnou pre daný spor. Dôvodom zrušenia skôr vydaných rozhodnutí odvolacieho súdu boli procesné vady konania spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozsudkov odvolacieho súdu pre nevysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalovaného.

58. Dovolací súd napokon pre úplnosť dáva do pozornosti dovolateľa rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktoré občianskoprávne kolégium NS SR dňa

10. 10. 2018 prijalo ako judikát pod č. R 71/2018 a ktorého právna veta znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“

59. Sumarizujúc vyššie uvedené, argumentácia zrušujúcimi rozhodnutiami dovolacieho súdu sp. zn. 5Obdo/1/2014 zo dňa 25. 02. 2015 a sp. zn. 5Obdo/55/2017 zo dňa 22. 03. 2018, nemôže byť spôsobilá

vyvolať dovolací prieskum podľa § 421 ods. 1 písm. a/ ani písm. c/ C.s. p.

60. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, c/ C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ C. s. p., dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

61. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti dovolaní napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. (ktorý návrh žalovaný navyiac ani nezdôvodnil) a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (a ani nebol povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom;

k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/616/2015 z 31. marca 2016).

62. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.